

AMBASADA IZRAELA
WARSZAWA

שגרירות ישראל
ורשה

Ariel Szaron

Minister Spraw Zagranicznych Izraela (1998-1999)
Premier Państwa Izrael (2001-2006)

Ariel („Arik”) Szaron urodził się w 1928 r. w Kfar Malal. Służył w Siłach Obronnych Izraela (IDF) przez ponad 25 lat, odchodząc w stan spoczynku w stopniu generała. Ukończył (1962 r.) studia licencjackie w dziedzinie prawa na Uniwersytecie Hebrajskim w Jerozolimie.

W wieku 14 lat dołączył do Hagany. Podczas wojny o niepodległość Izraela (1948 r.) dowodził kompanią piechoty w Brygadzie Alexandroni. W 1953 r. założył i objął dowództwo nad jednostką specjalną „101”, która przeprowadzała operacje odwetowe. W 1956 r. Szaron objął dowodzenie nad brygadą spadochronową i walczył z nią w operacji synajskiej. W 1957 r. odbył staż w Camberley Staff College w Wielkiej Brytanii.

W latach 1958-62 Szaron służył jako dowódca brygady piechoty, a następnie jako Dowódca Szkoły Piechoty. W 1964 r. objął dowództwo nad Frontem Północnym IDF, w 1966 r. stał się odpowiedzialny za Pion Szkoleniowy armii izraelskiej. W 1967 r. uczestniczył w wojnie sześciodniowej, jako dowódca dywizji pancernej. W 1969 r. objął dowództwo nad Frontem Południowym.

Szaron odszedł z armii w 1973 r., ale został ponownie wezwany do pełnienia służby po wybuchu wojny Jom Kipur. Walczył w niej jako dowódca dywizji pancernej. Poprowadził manewr przekroczenia Kanału Sueskiego, który przyniósł armii izraelskiej zwycięstwo, a w konsekwencji pokój z Egiptem.

W grudniu 1973 r. Ariel Szaron został wybrany jako poseł do Knesetu, ale zrezygnował z mandatu rok później, by objąć stanowisko doradcy ds. bezpieczeństwa premiera Icchaka Rabina (kadencja 1975-76).

W wyborach 1977 r. został ponownie wybrany do Knesetu z listy Szlomicjon. W rządzie Menachema Begina (1977-81) objął tekę Ministra Rolnictwa i doprowadził m.in. do nawiązania współpracy rolniczej z Egiptem.

W 1981 r. Szaron objął stanowisko Ministra Obrony. Funkcję tę sprawował podczas wojny libańskiej, w wyniku której zakończona została terrorystyczna działalność Organizacji Wyzwolenia Palestyny w tym kraju.

Dzięki zaangażowaniu na scenie międzynarodowej, udało się Szaronowi odnowić stosunki z wieloma krajami afrykańskimi, które zerwały relacje z Izraelem w następstwie wojny Jom Kipur. W listopadzie 1981 r. doszło do podpisania strategicznego porozumienia ze Stanami Zjednoczonymi. W tym okresie Izrael wzmocnił również współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa z wieloma innymi krajami. Minister Szaron miał udział w operacjach sprowadzenia do Izraela tysięcy żydowskich uchodźców z Etiopii i Sudanu.

W latach 1983-84 Ariel Szaron służył jako minister bez teki, natomiast w latach 1984-1990 pełnił funkcję Ministra Handlu i Przemysłu. W czasie sprawowania tej funkcji doprowadził do zawarcia umowy o wolnym handlu ze Stanami Zjednoczonymi w 1985 r.

W kolejnych dwóch latach (1990-92) pełnił funkcje Ministra Budownictwa i Polityki Mieszkaniowej oraz Przewodniczącego Ministerialnego Komitetu ds. Imigracji i Absorpcji. Po upadku Związku Radzieckiego i pojawieniu się kolejnych fal imigracji rosyjskiej do Izraela, Ariel Szaron zainicjował i poprowadził program inkluzji imigrantów, w tym budowy 144,000 mieszkań.

W latach 1992-1996 jako członek Knesetu brał udział w pracach komisji Spraw Zagranicznych i Obrony.

Rok 1996 przyniósł Arielowi Szaronowi nominację na Ministra Infrastruktury Narodowej, wobec czego w kolejnych latach brał on udział w facylitowaniu wspólnych przedsięwzięć wraz z Jordanią, Egiptem i Palestyńczykami.

W 1998 Ariel Szaron, jako Minister Spraw Zagranicznych, stał na czele negocjacji z Autonomią Palestyńską.

Jako Minister Spraw Zagranicznych odbywał także spotkania z amerykańskimi, europejskimi, palestyńskimi i arabskimi liderami w kwestiach związanych z procesem pokojowym. Istotną częścią jego zaangażowania w tym zakresie były projekty dotyczące prób rozwiązania kryzysu związanego z dostępem do wody jako bazą do pokojowych relacji pomiędzy Izraelem, Jordanią, Palestyńczykami i innymi krajami regionu. Przykładem projektu tego typu może być „Flagship Water Project”, wspierany przez społeczność międzynarodową.

Po wyborze Ehuda Baraka na premiera w maju 1999 r., Ariel Szaron przejął funkcję tymczasowego przywódcy partii Likud, by we wrześniu tego roku zostać wybranym na przewodniczącego partii. Służył jako poseł do Knesetu, pozostając członkiem komisji Spraw Zagranicznych i Obrony.

W dniu 6 lutego 2001 r. Ariel Szaron został wybrany Premierem Izraela i 7 marca 2001 r. zaproponował Knesetowi skład swojego gabinetu. Po przeprowadzeniu wcześniejszych wyborów do 16. kadencji Knesetu, które odbyły się 28 stycznia 2003 r., Ariel Szaron otrzymał od Prezydenta Izraela zadanie stworzenia nowego rządu. Szaron zaproponował skład swojego gabinetu 27 lutego 2003 r.

Expose Premiera Szarona, przedstawione po ogłoszeniu rządu w lutym 2001 r., potwierdziło dążenie władz Izraela do osiągnięcia pokoju z jego palestyńskimi sąsiadami. W maju 2003 r. rząd Szarona zaakceptował amerykańską propozycję „Mapy drogowej” do rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego. W czerwcu rząd przyjął plan Szarona w sprawie wycofania obecności izraelskiej ze Stefy Gazy i północnej Samarii. Zrealizowany w kolejnym roku plan miał dać szansę na osiągnięcie trwałego pokoju.

4 stycznia 2006 r., po utworzeniu nowej partii Kadima i w oczekiwaniu na wybory do 17. Knesetu, Ariel Szaron doznał krwotoku śródmózgowego. Zgodnie z zapisami ustawy „Prawa podstawowe: Władza ustawodawcza”, Ehud Olmert przejął obowiązki Premiera.

Były premier Ariel Szaron nigdy nie odzyskał świadomości i zmarł osiem lat później, 11 stycznia 2014 r.

Ariel Szaron był wdowcem, pozostawił dwóch synów- Omriego i Gilada.